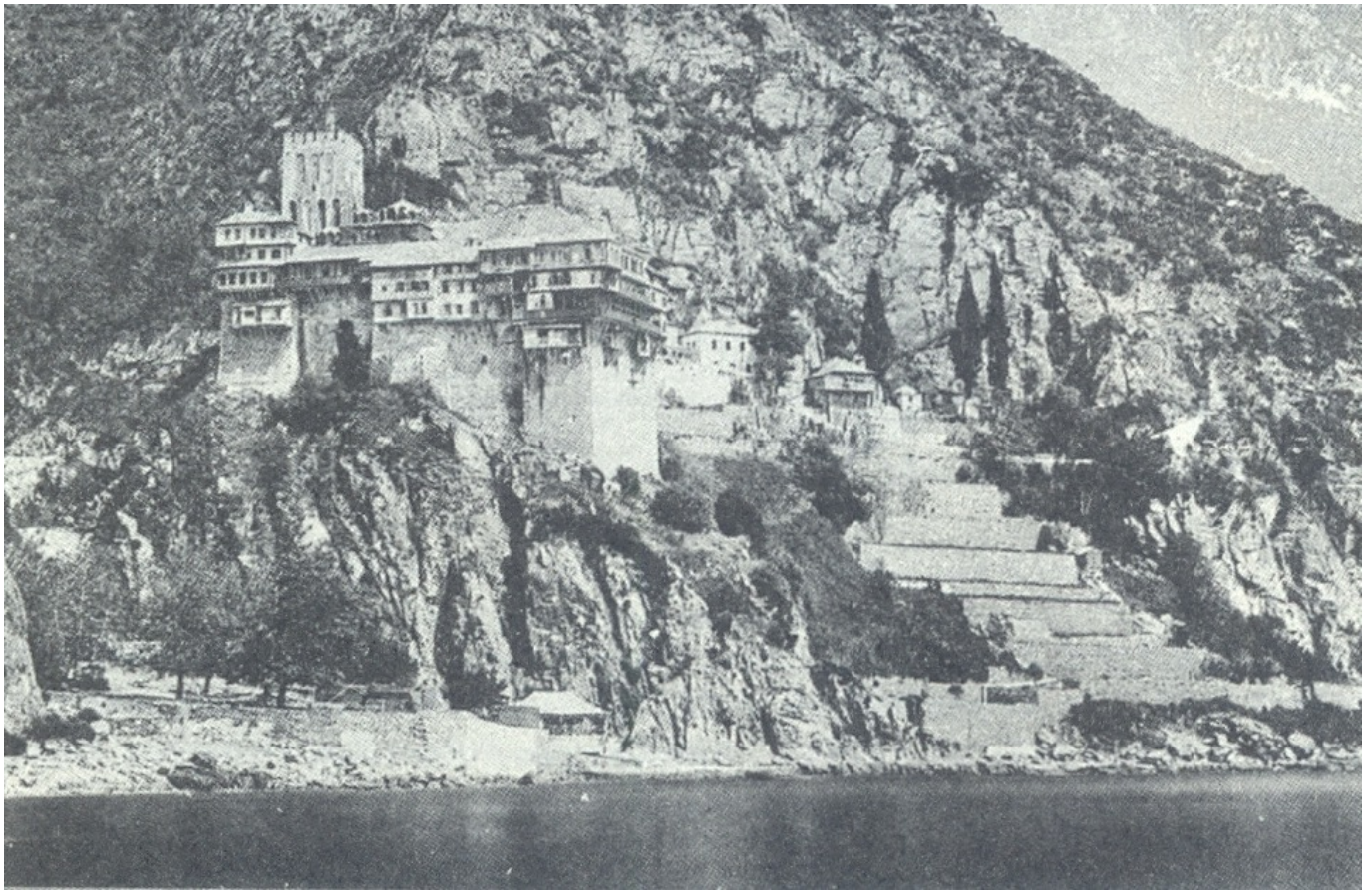
17 Φεβρουαρίου 2026

Μοναχός Ιλαρίων Διονυσιάτης (1823 – 17 Φεβρουαρίου 1918)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Το νησί της Μυτιλήνης ήταν η ιδιαίτερη πατρίδα του. Κατά τον φιλάρετο μοναχό Λάζαρο Διονυσιάτη (+1974), «ήτο κατά την κλήσιν και την πράξιν ιλαρός και πράος και πλήρης αγάπης. Όταν σου ωμιλούσεν, έλεγεν ο γηροκόμος Χαρίτων, μέλι έτρεχε από το στόμα του. Έψαλλε μέχρις εσχάτου γήρατος εις τον δεξιόν χορόν μετά πολλής σεμνότητος, ευλαβείας και καλλιφωνίας».

Υπήρξε καλός μαθητής του ιερομονάχου Ιωάσαφ Διονυσιάτου (+1860), του άριστου μουσικοδιδασκάλου, του οποίου πολλά μουσικά χειρόγραφα σώζονται στη μονή.

Όταν πλησίαζε ο καιρός της αναχωρήσεώς του από τα πρόσκαιρα, το προαισθάνθηκε ο μακάριος Ιλαρίων και δίχως διόλου ν’ ασθενήσει, ζή-τησε εξομολόγο να εξομολογηθεί. Μόλις εξομολογήθηκε και αναχώρησε ο Πνευματικός, αυτός ανεπαύθη εν Κυρίω.

Ήταν Φεβρουάριος του 1918 όταν ανεπαύθη στη μονή της μετανοίας του, την αγιοτρόφο ιερά μονή Διονυσίου, τη φωλιά σπάνιων στρουθιών τ’ ουρανού, γλυκόφθογγων, ανυπόκριτων και ησύχιων.

Πηγές – Βιβλιογραφία

Λαζάρου Διονυσιάτου μοναχού, Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, Άγιον Όρος 1988, σσ. 95-96.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Α΄, εκδ. Μυγδονία σ. 147